

високий любимецъ на Аполлона, позволи ми съ страхъ и съ благоговѣние да са наслада съ неисчерпаемото щастие — да обжрна милостивиятъ погледъ на твоите очи камъ слабото произведение на моята муза, която ще престане да завижда на музата на Виргилия и на Горация, ако звуковете на моята кротка свирка са чуять подъ живителната сѣнка на твоите стѣпки.

Саянъ.

Добре, добре! (взема тетрадьтъ). Наистина, тука половината отъ сичките послания на Горация. Ти си билъ плодовитъ поетъ (преобжрца листовете). Ууу! Що е това? Троянски херои, нимфи, богове? Да не произвождашъ и мене отъ нѣкой полубогъ?

Сатрий.

Спорѣдъ твоята висока душа, — азъ сжмъ мечталь въ своятъ поетически восторгъ, — ти си потомецъ на великиятъ Деомеда.

Саянъ.

На поетите са не придирва! Благодаря ти за усердието, но азъ, добрый мой приятелю, не обичамъ да ми лжстатъ въ очите. . . . Земи си произведението, чети го съ приятелите си, съ познайниците си, — разпространявай го колкото можешъ повече. . . . азъ ща да ти дамъ хилядо сестерции за преписване. Трѣба да се поддържа въ публиката добриятъ вкусъ: въ нашето врѣме сж твърде малко добрите поети. . . . Но азъ не обичамъ да ми лжстатъ — повтарямъ ти. Разпространявай, продавай своето сжчинение, и азъ ща да заповѣдамъ на едилите да предлагатъ на гражданете да го купуватъ, за да получишъ достойна награда